

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud jako odvolací kárný soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., zástupce předsedy Mgr. Petra Krause, soudců Mgr. Ing. Bc. Radovana Havelce, JUDr. Josefa Mazáka, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Petra Vojtky, a přísedících Mgr. Pavla Ježe a Mgr. Martina Prokeše, při ústním jednání dne 4. 2. 2026 ve věci návrhu **obvodního státního zástupce pro Prahu 5**, se sídlem nám. 14. října 801/12, Praha 5, proti kárně obviněné: **Mgr. Radka Chejnová**, státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5, zast. obhájcem Mgr. Michalem Mazlem, advokátem se sídlem Belgická 276/20, Praha 2, o odvolání kárně obviněné proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 2025, č. j. 3 Ds 3/2025-159,

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu ve spojení s § 25 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, **se odvolání z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud jako odvolací kárný soud se v této věci zabýval otázkou, zda Vrchní soud v Praze dospěl ke správnému skutkovému závěru, že kárně obviněná státní zástupkyně byla v době pracovní pohotovosti objektivně schopna vyhotovit návrh na vzetí do vazby a včas jej předat soudu tak, aby umožnila soudu o takovém návrhu rozhodnout a předešla tak i možnosti opakování trestné činnosti, a zda okolnost, že tak neučinila, správně vyhodnotil jako kárné provinění.

I. Dosavadní průběh řízení

[2] Tehdejší obvodní státní zástupkyně pro Prahu 5 Mgr. Hana Vrbová podala dne 30. 6. 2025 návrh na zahájení kárného řízení proti kárně obviněné. Od 1. 7. 2025 se pak stal

novým obvodním státním zástupcem, a tudíž i kárným návrhovatelem, JUDr. Vladimír Pazourek. V kárném návrhu bylo kárně obviněné vytykáno, že se v době výkonu své pracovní pohotovosti rozhodla nepodat návrh na vzetí do vazby zadrženého obviněného R. T. (dále též „zadržený“) a dala pokyn k jeho propuštění na svobodu, ačkoliv věděla, že u něj byl dán důvod předstížené vazby a na podání návrhu soudu byl v rámci zákonné lhůty dostatek času. Důvodem nepodání návrhu na vzetí do vazby bylo, aby nemusela během noci návrh zpracovat a organizačně zajistit jeho doručení soudu.

[3] Vrchní soud v Praze o kárném návrhu rozhodl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Kárně obviněnou shledal vinnou tím, že svým jednáním dne 6. 5. 2025 při výkonu pracovní pohotovosti postupovala v rozporu s povinností státní zástupkyně při výkonu funkce odpovědně plnit své úkoly a respektovat při tom zásady, které zákon pro činnost státního zástupce stanoví. Konkrétně poté, co byla vyrozuměna policejním orgánem, že 5. 5. 2025 v 6:30 hod. byl zadržen R. T., u kterého byl dán důvod předstížené vazby podle § 67 písm. c) tr. řádu, neboť podezřelý byl v té době pro obdobnou trestnou činnost stíhán jiným policejním orgánem, sama uložila policejnímu orgánu pokyn, aby ve věci bylo zahájeno trestní stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu s tím, že ve věci je na místě podat návrh na vzetí zadrženého do vazby. Následně byla policejní komisařkou téhož dne kolem 22:00 hod. telefonicky vyrozuměna, že návrh bude připraven a že jí ho může nechat doručit do místa bydliště do 24:00 hod. Kárně obviněná však uvedla, že *„má doma technický problém s počítačem a není schopna se MHD v ranních hodinách dostat na pracoviště včas, že vazba se tedy již nestihne“* a vydala pokyn k propuštění zadrženého, k čemuž došlo 6. 5. 2025 ve 23:00 hod. Kárně obviněná tak učinila, přestože vazební důvod podle § 67 písm. c) tr. řádu stále trval. Uvedeným jednáním dle vrchního soudu zaviněně porušila povinnosti státní zástupkyně a ohrozila tím důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a zákonný postup státního zástupce, čímž spáchala kárné provinění podle § 28 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství. Za to jí bylo uloženo kárné opatření v podobě důtky podle § 30 odst. 1 písm. a) zákona o státním zastupitelství.

[4] Podle vrchního soudu účastníci řízení samotné propuštění zadrženého na svobodu přes existenci vazební důvody nerozporovali. Rozdílný byl toliko jejich pohled na oprávněnost a odůvodněnost takového postupu. Kárně obviněná tvrdila, že na její straně existovaly objektivní překážky, které podání návrhu ve lhůtě silně ohrožovaly až znemožňovaly. Proto se rozhodla upřednostnit základní lidské právo zadrženého na svobodu a zajistila nepřekročení zákonné lhůty pro zadržení. Naopak podle návrhovatele bylo možno lhůtu bez větších obtíží dodržet, protože kárně obviněné nic nebránilo dostavit se během noci na Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 5 (dále jen „OSZ pro Prahu 5“) a návrh tam vyhotovit. Popřípadě mohla návrh vyhotovit doma a zajistit jeho předání soudu. Příkaz k propuštění ze zadržení byl tedy nedůvodný a zadrženému umožnil pokračovat v páchání trestné činnosti.

[5] Soud prvního stupně dospěl na základě provedeného dokazování k závěru, že kárně obviněná zaviněně nepodala v propadné lhůtě důvodný návrh na vzetí zadrženého do vazby, ačkoliv k tomu měla jak dostatečný časový prostor, tak reálně dostupné prostředky. Naopak svévolně rozhodla o jeho propuštění. Kárně obviněná byla o zadržení tří podezřelých informována již 5. 5. 2025 odpoledne. Následujícího dne odpoledne řešila s komisařkou L. H. zahájení trestního stíhání a dohodla, že jí bude spis během večera předán s podnětem k podání návrhu na vzetí do vazby. Když 6. 5. 2025 opouštěla pracoviště, měla základní informace o skutku, o trestní minulosti obviněného i o trestních stíháních pro krádeže v objemu vyšších statisíců korun, která proti němu byla současně vedena. Pro zkušenou

a odborně zdatnou státní zástupkyni tak bylo vypracování návrhu na vzetí do vazby otázkou maximálně desítek minut. Návrh by následně mohla v řádu desítek minut finalizovat po dodání kompletního spisu policií, což jí bylo přislíbeno do půlnoci 6. 5. 2025. Nešlo o nikterak složitý a časově náročný úkon, což ostatně plyne i z usnesení, jímž byl o několik dní později zadržený vzat do vazby po spáchání další krádeže. Pokud tedy kárně obviněná mohla mít spis kolem půlnoci k dispozici, bylo do konce lhůty na předání návrhu soudu, tedy do 7. 5. 2025 6:30 hod., více než dostatek času k vyhotovení návrhu a jeho předání soudu. Nadto kárně obviněná komunikovala se službu držící soudkyní JUDr. Grmelovou, která jí byla připravena poskytnout při přebírání návrhu v brzkých ranních hodinách potřebnou součinnost.

[6] Kárně obviněné podle soudu prvního stupně nic nebránilo, aby návrh na vzetí do vazby vyhotovila a včas zajistila jeho předání soudu i přes závadu vzdáleného připojení. Z jí vyhotoveného úředního záznamu vyplynulo, že byla připravena na pracoviště jet, jelikož po policejní komisařce požadovala zajištění odvozu policejním vozem nejpozději dne 7. 5. 2025 ve 4:30 hod. na OSZ pro Prahu 5. Skutečnost, že v danou dobu pečovala o svého nezletilého syna, v tu chvíli nepovažovala za okolnost, která by jí v cestě bránila. Vrchní soud proto uzavřel, že následná argumentace kárně obviněné týkající se nemožnosti jet vlastním autem, taxi nebo veřejnou dopravou je účelová a svědčí o jejím nekritickém přístupu k vlastnímu pochybení. V neposlední řadě, i kdyby kárně obviněná skutečně nemohla být opustit, což však nebyla její situace, jí nic nebránilo nechat si doručit spis kolem půlnoci policejním orgánem a vyhotovit návrh rukopisně. Ručně psaný originál návrhu mohla následně před 6:30 ráno doručit rovnou na soud, popř. požádat o součinnost s doručením policii. Za účelové považoval vrchní soud též námitky kárně obviněné stran nebezpečnosti okolí jejího pracoviště na Smíchově, případně sídliště P., kde bydlí. Kárně obviněná podle jeho názoru zásadním způsobem přehlížela své pracovní povinnosti a své rozhodnutí obhajovala neudržitelnými argumenty. Ty byly často i ve vzájemném rozporu poté, co byla postupně konfrontována s dalšími možnostmi, jak mohla své povinnosti splnit.

[7] Vrchní soud nepřisvědčil ani názoru obhajoby, že jednání kárně obviněné nedosahovalo intenzity kárného provinění a mělo být proto řešeno pouze výtkou podle § 31 odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Svým jednáním totiž dopustila další spáchání trestného činu – nepřímou umožnila vyloupení bytu zadrženým se vznikem škody přes 150 000 Kč a porušení domovní svobody na straně poškozeného, což jistě není drobným nedostatkem, za který by jí měla být uložena pouze výtka. I kárně obviněnou předložené výtky udělené jiným státním zástupcům v obvodu Městského státního zastupitelství v Praze (dále jen „MSZ v Praze“) byly uděleny za prohřešky spáchané z nepozornosti, nezkušenosti, neobratnosti, nikoliv za úmyslné jednání přímo proti povinnostem a smyslu poslání státního zástupce. Vrchní soud navíc poznamenal, že určování hranice kárné odpovědnosti podle v minulosti uložených výtek není vhodné a dostatečně vypovídající.

[8] Co se týče uloženého kárného opatření, soud prvního stupně zohlednil polehčující i přitěžující okolnosti. Kárný návrhovač závěrem ústního jednání navrhl uložení důtky místo původně navrhovaného snížení platu o 15 % na 6 měsíců, k čemuž vrchní soud nakonec přistoupil. Odkázal na judikaturu, podle které bylo v případě kárně obviněné vyloučeno upuštění od uložení kárného opatření, jelikož takový postup je výjimečný, podmíněný přijetím viny a snahou kárně obviněného o nápravu následků jeho provinění. Uzavřel však, že i v případě důtky se jedná o velmi hraniční a mírný postup, s ohledem na chybějící náhled kárně obviněné na vlastní jednání.

II. Odvolání

[9] Kárně obviněná podala proti shora uvedenému rozsudku odvolání. V jeho písemném vyhotovení namítala, že soud prvního stupně rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a dospěl k nesprávnému právnímu hodnocení věci. Závěry vrchního soudu totiž dle kárně obviněné nemají oporu v provedení dokazování.

[10] Z odvolání se podává, že ve dnech 5. a 6. 5. 2025 měla kárně obviněná velmi náročné dny pracovní pohotovosti. Musela řešit nestandardní počet zadržených osob. I přes to však ve vztahu k obviněnému postupovala proaktivně a na své povinnosti nerezignovala. Průběžně komunikovala s policejním orgánem i s dosahovou soudkyní. Dne 6. 5. 2025 nemohla z objektivních důvodů zahájit přípravu návrhu na vzetí do vazby zadrženého. Neměla k dispozici kompletní spis. Vrchní soud nesprávně uvedl, že měla základní informace o skutku a trestní minulosti zadrženého a mohla během desítek minut vypracovat koncept návrhu.

[11] Kárně obviněná se vymezila proti závěru, že jí policejní orgán garantoval doručení spisového materiálu 6. 5. 2025 kolem půlnoci. Z úředního záznamu ze dne 20. 5. 2025 vyplývá, že spisový materiál by mohl být doručen nejdříve kolem půlnoci, avšak nikoliv prostřednictvím útvaru zabývajícího se spisovou agendou, ale uniformovanou hlídkou. Nebylo však známo, kolik hlídek je v danou dobu k dispozici a zda nebyly nasazeny k jinému úkonu. Měla proto pouze nejistý příslib, že jí spis bude doručen někdy v brzkých ranních hodinách, nikoliv jistotu, že tomu tak bude v konkrétní hodinu. Z praxe ví, že policejní hlídka se může zpozdit i o několik hodin.

[12] Nesouhlasila ani se závěrem vrchního soudu, že poté, co na svém počítači zjistila závalu dálkového přístupu, jí nic nebránilo, aby dojela v nočních hodinách z místa bydliště na pracoviště. V úředním záznamu pouze konstatovala, že vznesla dotaz, zda by jí policejní orgán převezl nejpozději ve 4:30 hod. Nebyla však připravena odjet na pracoviště v nočních hodinách.

[13] Argumentace nemožností opuštění bydliště v pozdních nočních hodinách kvůli péči o nezletilého syna nebyla účelová. Jde o reálnou objektivní okolnost, na jejíž existenci svého zaměstnavatele dlouhodobě upozorňuje. Nesdílí společnou domácnost s žádnou další dospělou osobou a nepodařilo se jí na uvedenou dobu zajistit náhradní péči o syna. Nicméně v časných ranních hodinách byla připravena požádat o dohled nad synem svou sousedku. Z provedeného dokazování je navíc patrné, že opakovaně usilovala o to, aby coby matka samoživitelka nemusela pracovní pohotovost vykonávat. Není proto pravda, že by její argumentace byla účelová a bez reálného základu. Zaujatý postoj soudu prvního stupně k otázce výkonu pracovní pohotovosti státním zástupcem samoživitelem tak nepřipustně ovlivňuje hodnocení důkazů týkajících se pracovních podmínek kárně obviněné v rozhodný den.

[14] Vrchní soud dále uzavřel, že kárně obviněná si v nastalé situaci musela být vědoma, jak je třeba postupovat, což úmyslně opomenula. To však zcela přehlíží její výpověď o tom, že ji možnost rukopisného vyhotovení návrhu vůbec nenapadla. Takové vysvětlení je konzistentní a pochopitelné, jelikož se s takovou situací za dobu své praxe setkala poprvé, a navíc po náročném pracovním dni.

[15] Dále se kárně obviněná vymezila vůči závěrům soudu prvního stupně o tom, že postoj původní kárné navrhovatelky k její osobě nebyl šikanózní, a detailně rozvedla, proč má za to, že tomu tak bylo. Vytkla vrchnímu soudu, že podání kárného návrhu neposuzoval v kontextu jejich vzájemných vztahů.

[16] Kárně obviněná dále nesouhlasí ani s právní kvalifikací svého jednání. Má za to, že svým postupem ustanovení zákona o státním zastupitelství neporušila. Upřednostnila právo zadrženého na lidskou svobodu v situaci, kdy z důvodu objektivních překážek nemoha

podat včasný návrh na vzetí do vazby. Lituje, že zadržený znovu páchal trestnou činnost, nicméně tento důsledek byl pouze potenciální a vzhledem k menší závažnosti spáchané trestné činnosti jej oproti nezákonnému omezení osobní svobody v danou chvíli považovala za přijatelný. Proto má za to, že i kdyby své povinnosti porušila, nedosáhlo její jednání intenzity kárného provinění ve smyslu § 28 zákona o státním zastupitelství. Proto je uplatnění nejpřísnějšího postihu v jejím případě v rozporu se zásadou přiměřenosti. Kárně obviněná nejednala z vlastní pohodlnosti či neochoty. Pouze nesprávně vyhodnotila situaci, se kterou se ve své praxi setkala poprvé, při okolnostech, které z jejího pohledu představovaly nepřekonatelné překážky pro včasné podání návrhu na vzetí do vazby. Její rozhodnutí nebylo ideální a příště by se v obdobné situaci zachovala jinak. Její jednání mělo být postihnuto maximálně uložením výtky podle § 31 odst. 1 zákona o státním zastupitelství.

[17] Závěrem kárně obviněná upozornila na to, že ve výroku prvostupňového rozsudku je nesprávně uveden den, kdy byla policejním orgánem vyrozuměna o zadržení podezřelých. Došlo k vypuštění údaje, že se tak stalo 5. 5. 2025, a z výroku tak vyplývá, že byla vyrozuměna až 6. 5. 2025.

III. Průběh ústního jednání před odvolacím kárným soudem

[18] Kárně obviněná při ústním jednání setrvala na písemně podaném odvolání a doplnila je o další důvody. Uvedla, že se cítí dotčena způsobem, jakým vrchní soud odůvodnil napadený rozsudek. Ohradila se proti závěru, že by návrh na vzetí do vazby nepodala svévolně či z důvodu své lenosti a pohodlnosti. Zdůraznila, že je namístě hodnotit vytýkané jednání v kontextu všech relevantních okolností. V první řadě se nejednalo o běžnou pracovní dobu, kdy by měla zajištěny všechny podmínky pro výkon práce. Dne 5. 5. 2025 byla i mimo pracovní pohotovost velmi vytížená, řešila nadstandardně složité věci, kde jí ten den rovněž končila lhůta k provedení procesních úkonů, a do toho byla policejním orgánem o zajištění zadrženého vyrozuměna skoro až po 12 hodinách. Následující den se na policii musela sama dotazovat na stav věci, kde jí bylo sděleno, že se ve lhůtě 48 hodin nepodaří ani zahájit trestní stíhání, a že zadržené osoby propustí a věc předají do prověřování. Nakonec byla věc ve vztahu k zadrženému předána kriminální policii 6. 5. 2025 v odpoledních hodinách, kdy se sama opětovně musela dotazovat na stav věci. Už tehdy s vyšetřovatelkou řešila, že pokud by měla návrh zpracovávat v nočních hodinách, tak doma nemá funkční tiskárnu; to ještě netušila, že bude mít problémy i se vzdáleným přístupem. Proto už uvažovala o tom, kdy nejpozději by ráno mohla vyrazit na pracoviště, aby návrh stihla vytisknout, zkompletovat a včas předat soudkyni.

[19] Kárně obviněná upřesnila, že to, že v rozhodný den pečovala o svého syna, nepovažovala za objektivní okolnost, pro kterou by v žádném případě nemohla opustit svůj byt. S tím, že pojede do zaměstnání, počítala, avšak ovlivňovalo to její časové možnosti. Až přibližně od čtvrté hodiny ranní by jí syna mohla pohlídat sousedka. Policejní orgán jí však nemohl garantovat odvoz na pracoviště hlídkou a prvním metrem by se na pracoviště nedostala včas. Neměla proto jinou možnost, než návrh na vzetí do vazby nepodat a dát pokyn k propuštění zadrženého.

[20] Dále se kárně obviněná vymezila proti závěrům vrchního soudu, který nepřistoupil na její argumentaci, že nemohla k cestě na pracoviště využít jiných dopravních prostředků. Argument, že Praha je hodnocena jako jedno z nejbezpečnějších měst v Evropě, by dle jejího názoru jistě nepotěšil oběti trestných činů, které za dobu své praxe řešila. Možná je moc

úzkostlivá, ale je žena, má malé dítě a jsou na ní závislí i její rodiče, kteří na tom nejsou zdravotně dobře. Nechtěla proto riskovat vlastní bezpečnost a dopravovat se sama nočními linkami a celkově se pohybovat po Praze sama v noci, ať už na P. či na Smíchově. Na OSZ pro Prahu 5 nadto v noci není ani justiční stráž. Autem přes centrum Prahy skutečně nejedí, využívá je pouze pro cesty k rodičům po dálnici.

[21] Kárně obviněná pokládala za normální, že i policejní orgán má zájem na včasném podání návrhu na vzetí do vazby a vyjde jí vstříc stran zajištění odvozu na pracoviště. Zpětně však uznává, že mohla sama zavolat operačnímu důstojníkovi, případně nadřízeným vyšetřovatelky, která věc zpracovávala a komunikovat přímo s nimi. Má však za to, že tyto postupy by měly být předem domluveny, aby dosahoví státní zástupci věděli, jak mají v takových situacích postupovat a jaké mají možnosti ze strany zaměstnavatele. Státní zastupitelství jim tak nezajišťuje řádné podmínky pro výkon pracovní pohotovosti. S tím souvisí i otázka, zda v případě, kdy by byla v noci cestou do práce napadena či se jí stala dopravní nehoda, by se jednalo o pracovní úraz, či nikoliv.

[22] Dále se vymezila vůči závěrům, které vrchní soud konstatoval ohledně její osoby. Bylo-li by provedeno dokazování výsledkem svědků, vyplynulo by z něj, že rozhodně nepatří mezi osoby, které by si práci jakkoliv usnadňovaly. Naopak jí je někdy vytýkáno, že až příliš lpí na souladu postupu se zákonem, což se projevuje právě i při jednání s policejním orgánem, na který klade vyšší požadavky, než jiní státní zástupci. V této souvislosti vrchnímu soudu opakovaně vytkla, že při hodnocení její osoby vyšel pouze z hodnocení vyhotoveného původní kárnou navrhovatelkou, z jejíž strany dlouhodobě vnímala šikanózní postup ke své osobě. Tím se však vrchní soud v podstatě odmítl zabývat, stejně tak tím, že kárný návrh podala původní kárná navrhovatelka poslední den ve funkci v době zahraniční dovolené kárně obviněné, která se k tomuto postupu proto ani nemohla vyjádřit. Určitě tak dle kárně obviněné původní kárná navrhovatelka učinila s předpokladem, že nový obvodní státní zástupce by takto nepostupoval.

[23] Co se týče výtky vrchního soudu, že měla návrh na vzetí do vazby vyhotovit ručně, kárně obviněná zopakovala, že ji to skutečně nenapadlo. Za celou dobu své praxe žádné podání ručně nevyhotovovala. Není si ani jistá, jak by to měla udělat s ohledem na to, že její rukopis není zrovna čitelný a na možné komplikace při předávání opisů. Nikdo ani nepřihlížel k tomu, že oba dny měla náročnou službu, řešila telefonáty a ještě jinou vazební věc a neustále čekala, zda se jí policejní orgán ozve ohledně dalšího postupu v dané věci a hlavně ohledně přivezení spisu. Neví, zda se zpětně rozhodla správně, ale ohrazuje se proti závěru, že její počinání bylo svévolné a že byla líná návrh podat.

[24] Skutečnosti, že zadržený po propuštění páchal další trestnou činnost, je kárně obviněné líto, ale bohužel nejde o neobvyklou situaci, a to ani v případě vazby či podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V této souvislosti ji zaráží závěr vrchního soudu, že by se měla omluvit poškozenému a podílet se na náhradě škody, jelikož to by mohlo vést k absurdním důsledkům pro všechny státní zástupce i soudce, pokud by měli být osobně odpovědní za škodu způsobenou pachatelem trestné činnosti.

[25] Kárně obviněná se v rámci svého vyjádření průběžně obsáhle vyjadřovala k obsahu svého hodnocení vyhotoveného původní kárnou navrhovatelkou a k jejich vzájemnému vztahu. Odvolací kárný soud však tuto argumentaci nepovažoval za podstatnou pro posouzení otázky, zda vrchní soud dospěl ke správnému závěru, že jednání kárně obviněné naplnilo intenzitu kárného provinění, jak bude vysvětleno níže. Proto ji nyní podrobněji

nerekapituloval. S ohledem na to ani neprováděl k důkazu „Žádost o poskytnutí kopií přípisů vedoucích pracovníků policejních orgánů hodnotících výkon dozoru státního zástupce ve věcech trestních ze dne 5. února 2025“ ani „Výjádření Mgr. Vrbové ze dne 25. února 2025, č. j. 0 SPT 68/2025“. Kárně obviněná totiž tyto důkazy navrhovala právě k ilustraci vztahu Mgr. Vrbové k její osobě.

[26] Kárný návrhovatel při ústním jednání sdělil, že podané odvolání považuje za nedůvodné a navrhnul jeho zamítnutí.

IV. Posouzení věci odvolacím kárným soudem

[27] Soud úvodem konstatuje, že odvolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a mělo zákonem předepsané náležitosti. Nebyly tak shledány zákonné důvody pro jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr. řádu či odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr. řádu.

[28] Z obsahu odvolání je zřejmé, že kárně obviněná zpochybňuje právní závěry vrchního soudu a částečně též skutkový průběh věci, ze kterého vrchní soud vycházel. V odvolání uvádí, že brojí jak proti výroku o vině, tak proti výroku o kárném opatření.

[29] Jak bude rozvedeno dále, odvolací kárný soud dospěl k závěru, že pro posouzení důvodnosti odvolání je zejména rozhodující, zda by bylo pro řádné podání návrhu na vzetí zadrženého do vazby dostačující, pokud by kárně obviněná měla k dispozici příslušný spis nejpozději ve 4:30 ráno v místě svého bydliště a mohla se po jeho obdržení dopravit na pracoviště.

[30] Vrchní soud provedl k důkazu dva úřední záznamy, z nichž vyplynulo pro posouzení shora vymezené otázky následující.

[31] Podle úředního záznamu ze dne 20. 5. 2025 sdělila komisařka L. H. kárně obviněné 6. 5. 2025 kolem 22. hodiny, že je schopna nechat jí doručit spis pomocí policejní hlídky na adresu bydliště kolem půlnoci, ale že nemůže zaručit převoz kárně obviněné a spisu na OSZ pro Prahu 5. K tomu jí kárně obviněná sdělila, že má doma technický problém s počítačem, návrh na vzetí do vazby nestihne podat včas a že má proto policejní orgán učinit záznam, že zadržený bude na pokyn kárně obviněné propuštěn.

[32] Podle úředního záznamu kárně obviněné ze dne 7. 2. 2025 jí mohl být spis doručen nejdříve ve 23:00 hod. Následuje pasáž: „Protože se mi následně nepodařilo se vzdáleně připojit k pracovnímu počítači, kontaktovala jsem ve 22:10 hodin zpracovatelku věci s tím, že doma návrh na vazbu napsat nemohu [...]. Na můj dotaz, zda by mi tedy nejpozději v 04:30 hodin mohl být spis doručen PČR do místa bydliště a zároveň mě hlídka mohla odvézt do práce, mi bylo vyšetřovatelkou sděleno, že toto mi zajistit nemůže [...]“. Kárně obviněná při ústním jednání před odvolacím kárným soudem uvedla, že tento úřední záznam vyhotovovala pro dozorového státního zástupce, který věc následně převzal, za účelem objasnění, proč návrh na vzetí do vazby nepodala. Neměla tušení, že bude o několik měsíců později použit v kárném řízení, proto v něm nezacházela do dalších podrobností, například ohledně péče o syna.

[33] Vrchní soud na základě obsahu úředních záznamů uzavřel, že kárně obviněná byla připravena na pracoviště jet dne 7. 5. 2025 ve 4:30 hod., neboť na tento čas požadovala dovezení spisu policejní hlídkou současně s odvozem na OSZ pro Prahu 5. Sama tedy

předpokládala, že odjezd v brzkých ranních hodinách 7. 5. 2025 bude dostačující proto, aby návrh na vzetí do vazby včas vyhotovila a doručila soudu. V tu chvíli nepovažovala za překážku odjezdu ani péči o nezletilého syna. Podle vrchního soudu také kárně obviněná odmítla doručení spisu do místa bydliště okolo půlnoci s odůvodněním, že jí nefunguje vzdálený přístup, a proto není návrh schopna doma vyhotovit.

[34] Následně se vrchní soud v bodu 17 napadeného rozsudku věnoval možnostem kárně obviněné dopravit se na pracoviště a vyvracel její argumentaci týkající se nemožnosti takové přepravy. V bodu 18 pak dodal, že i kdyby kárně obviněná skutečně nemohla být opustit, nic jí nebránilo nechat si doručit spis policejním orgánem kolem půlnoci a návrh vyhotovit rukopisně.

[35] Kárně obviněná v odvolání vrchnímu soudu vytýká nesprávnost skutkových zjištění o tom, že jí policejní orgán garantoval doručení spisového materiálu kolem půlnoci, neboť měla pouze nejistý příslib, že jí spisový materiál bude doručen v brzkých ranních hodinách.

[36] Tak tomu však nebylo. Z úředních záznamů dospěl vrchní soud ke správnému závěru, že kárně obviněná odmítla doručení spisu policejním orgánem s předpokládaným časem doručení dne 6. 5. 2025 kolem půlnoci, protože jí nefungoval vzdálený přístup. Pokud by tak neučinila, tak by jí byl podle odvolacího kárného senátu spis s největší pravděpodobností doručen včas k přípravě návrhu, ať už v rukopisné podobě, nebo na počítači brzy ráno po příjezdu na pracoviště. Kárně obviněná však místo toho policejní komisařce rovnou sdělila, že návrh na vzetí do vazby podat nestihne a že má být zadržený propuštěn, což se stalo 6. 5. 2025 ve 23:00 hod. Z úředních záznamů je totiž zřejmé, že policie byla schopna dodat spis již kolem půlnoci. I pokud by se hypoteticky zdržela, jak namítá kárně obviněná ve svém odvolání, stále měla policie čas doručit spis do místa bydliště kárně obviněné kdykoliv během noci až do 4:30 hod. následujícího dne. Právě tento čas sama kárně obviněná uváděla jako takový, ve který ji měla vyzvednout policejní hlídka a dovést ji na OSZ pro Prahu 5, aby stihla návrh včas vyhotovit.

[37] O předpokladu kárně obviněné, že by stihla návrh vyhotovit, pokud by ji hlídka nejpozději ve 4:30 hod. vyzvedla v jejím bydlišti a dopravila na OSZ pro Prahu 5, nemá odvolací soud důvod pochybovat. Ztotožňuje se se závěry vrchního soudu, že vyhotovení návrhu nemohlo být pro kárně obviněnou, která je zkušenou státní zástupkyní, nijak výrazně časově náročné. Pro podání návrhu na předstížnou vazbu bylo v daném případě totiž stěžejní, že se zadržený v minulosti dopouštěl opakovaně obdobné trestné činnosti, pro kterou byl zadržen, a to pravděpodobně i v bezprostřední časové blízkosti před zadržením. Pokud by jí spis byl navíc doručen dříve, pak i pokud neměla k dispozici vzdálené připojení a nenapadlo ji návrh vyhotovit rukopisně, mohla si jej nastudovat a učinit si rukopisně poznámky tak, aby bylo zpracování návrhu na počítači na pracovišti co nejrychlejší.

[38] S ohledem na uvedené se odvolací kárný soud nejprve zaměřil na to, jaké okolnosti kárně obviněné bránily podat návrh včas. V řízení před vrchním soudem i v odvolání se kárně obviněná relativně obsáhle věnovala otázce péče o nezletilého, kterého podle svých tvrzení nemohla v noci opustit. Jak však sama upřesnila při svém vyjádření během ústního jednání o odvolání, péči o syna nepovažovala za objektivní okolnost, která by jí bránila dne 7. 5. 2025 ráno opustit byt (viz shora bod [19]). To podle odvolacího soudu odpovídá i úředním záznamům vyhotoveným kárně obviněnou i policejní komisařkou L. H. I z nich totiž vyplývá, že kárně obviněná byla připravena byt opustit ve 4:30 hod., aniž by jí v tom bránila péče o syna.

[39] Kárně obviněná svoji připravenost jet v tento čas na pracoviště vysvětlila v odvolání. V něm totiž uvedla, že v časných ranních hodinách byla připravena požádat o hlídání syna svou sousedku, která chodí brzo spát a vstává okolo 4:00 hod. Je tedy evidentní, že péče o dítě nebránila kárně obviněné splnit její povinnost. Je proto nadbytečné, aby se odvolací soud zabýval touto částí její obhajoby, včetně té, týkající se snahy o vyvolání jednání o změně kolektivní smlouvy ohledně výkonu pracovní pohotovosti státními zástupci v obvodu MSZ v Praze. Tato její tvrzení totiž souvisí s neshodami mezi kárně obviněnou a státním zastupitelstvím ohledně možného nařizování pracovní pohotovosti osamělým rodičům, kteří pečují o dítě mladší patnácti let. Ten však bezprostředně nesouvisí s jí vytýkaným jednáním. Jak bylo totiž rozvedeno, péče o nezletilého nebyla důvodem, který by jí ve splnění povinnosti zabránil. Řešení sporů z pracovněprávních vztahů náleží civilním soudům a není úkolem kárného soudu, aby se zabýval pracovněprávní spory mezi státním zástupcem a zaměstnavatelem, pokud to není nezbytně nutné pro rozhodnutí o vině a kárném opatření (rozhodnutí NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 12 Ksz 2/2023-216, *Leona Dufková II*, odstavec 63). Odvolací kárný soud se proto vůbec nezabýval otázkou, zda by mohla být péče o nezletilého syna vůbec relevantní při posuzování kárně odpovědnosti.

[40] Obdobně nejsou pro posouzení výroku o vině rozhodující ani neočekávané problémy se vzdáleným připojením. Jak totiž vyplynulo z výše uvedeného, i pro samotnou kárně obviněnou bylo klíčové, že se nemohla dostat do práce včas „po vlastní ose“, tj. bez zajištění přepravy policejní hlídkou. Odvolacímu soudu ostatně není příliš jasné, v čem by se situace výrazně lišila v případě, že by vzdálené připojení bylo funkční. Pokud kárně obviněná doma neměla tiskárnu, na které by mohla tisknout ze služebního počítače, o čemž věděla celou dobu, mohla by maximálně přes vzdálené připojení předem připravit koncept návrhu. To by jí ušetřilo čas potřebný pro jeho zkompletování na pracovišti a mohla by tak z domova vyjet o něco později. Stále by ale musela odjíždět jen o něco málo později než ve 4:30 hod., protože návrh musel být doručen na soud do 6:30 hod.

[41] Podle odvolacího soudu je tak klíčové zaměřit se zejména na to, zda kárně obviněná byla schopna přepravit se dne 7. 5. 2025 v brzkých ranních hodinách z místa svého bydliště na OSZ pro Prahu 5.

IV.A. K možnostem dopravy kárně obviněné na pracoviště a vyhotovení návrhu na vzetí do vazby

[42] Byť neměla kárně obviněná přislíbený odvoz policejní hlídkou, vrchní soud v odstavci 17 svého rozsudku uvedl, že jí to nebránilo dostat se na pracoviště jiným způsobem. V první řadě uvedl, že mohla jet svým vlastním vozem. Nepřistoupil na její námitku, že není zvyklá jezdit po Praze, protože jinak by se její vozidlo do místa bydliště vůbec nemohlo dostat. Jako osoba žijící sama se synem po Praze také nutně jezdí, a navíc je v noci minimální provoz, což by cestu usnadnilo. Námitku, že si nemohla vzít taxi, jelikož řidiči jsou často cizinci bez příslušných oprávnění, označil vrchní soud za úsměvnou a konstatoval, že cestu lze buď sjednat skrz mobilní aplikaci, nebo se lze obrátit na klasickou taxislužbu, která garantuje českého řidiče. Konečně měla možnost jet i hromadnou dopravou, a to konkrétně noční tramvají.

[43] Kárně obviněná k tomu při jednání před odvolacím soudem uvedla, že nechtěla jet nočními linkami hromadné dopravy z důvodu obavy o svou bezpečnost, jelikož má jako žena a matka strach pohybovat se sama v nočních hodinách po Praze. Taxi si nezavolala ze

strachu, jaké by byly následky případné nehody a znovu upřesnila, že autem po centru Prahy není zvyklá jezdit.

[44] Lidsky lze chápat, že zvláště pro ženu nemusí být cestování o samotě noční Prahou příjemnou záležitostí. Kárně obviněná se však sama rozhodla stát se státní zástupkyní, přičemž s výkonem této funkce jsou spojeny různé povinnosti. Podle § 20 zákona o státním zastupitelství platí, že *k plnění úkolů, k nimž je státní zastupitelství podle zákona příslušné, jestliže jejich provedení nesnese odkladu, může vedoucí státní zástupce nařídit státnímu zástupci pracovní pohotovost na pracovišti, v místě jeho bydliště nebo na jiném vhodném místě. Pracovní pohotovost na pracovišti může být státnímu zástupci nařízena v rozsahu nejvýše 400 hodin ročně. Při nařizování pracovní pohotovosti vedoucí státní zástupce dbá na rovnoměrné zatížení všech státních zástupců.* V okamžiku, kdy je státnímu zástupci nařízena pracovní pohotovost, musí počítat i s možností, že bude vykonávána v nočních hodinách, včetně toho, že může být nezbytné dostavit se v těchto nočních hodinách na pracoviště. Musí tedy být schopen se na něj přemístit i sám, pokud pracovní pohotovost drží doma. Jedná se o obdobnou situaci, jako v případě přepravy z místa bydliště na pracoviště za standardních podmínek.

[45] Soustava státního zastupitelství tak ani není povinna vydávat instrukce ohledně dopravy dosahových státních zástupců na pracoviště, jak naznačovala kárně obviněná při jednání v odvolacím řízení. Profesní život státního zástupce je velmi pestrý a i kdyby taková instrukce vydána byla, pravděpodobně by nebyla schopna pojmut všechny situace, které mohou nastat. S ohledem na požadavky na výkon funkce státní zástupkyně tak lze od kárně obviněné oprávněně očekávat, že si i s nestandardními situacemi zvládne sama poradit a bude připravena je řešit.

[46] Soud nezpochybňuje, že kárně obviněná mohla skutečně subjektivně cítit strach z cesty noční hromadnou dopravou, avšak bylo její povinností najít z nastalé situace řešení. Mohla například zvolit dopravu taxislužbou či obdobnými individuálními službami, které umožňují dopravu ode dveří ke dveřím, čímž by byla eliminována velká část samotného pohybu po noční Praze. Kárně obviněná však měla výtky i k taxislužbě, i k dopravě vlastním autem. Konkrétně k taxislužbě v odvolacím řízení nad rámec řízení prvostupňového uvedla obavu z toho, v jakém režimu by byla řešena případná dopravní nehoda. Zároveň opakovala, že nežije ve společné domácnosti s jinou dospělou osobou, z čehož vyplývala i nemožnost případného odvozu třetí osobou. Jak však bylo řečeno již shora, jedná se v zásadě o velmi obdobnou situaci, jako v případě běžné přepravy do zaměstnání, kterou také nezajišťuje zaměstnavatel. Jistě nelze vyloučit, aby státní zastupitelství nebo policie zajistila v takových situacích přepravu státního zástupce. Lze si představit i mimořádné situace, kdy by jiné řešení skutečně nebylo možné, například s ohledem na potřebu mimořádné rychlosti přesunu, který by nebyl možný jinak než zajištěním přepravy vozidlem s právem přednosti v jízdě. O takovou situaci však rozhodně v posuzované věci nešlo.

[47] Navíc, ačkoliv je klíčové, že nebylo povinností policie jí přepravu zajistit, i kárně obviněná uvedla, že sama vůči policii mohla postupovat aktivněji. Konkrétně, že mohla věc urgovat i u jiných osob, případně se mohla rovnou spojit s operačním důstojníkem. To však neučinila a fakticky místo toho ustala na tvrzení, že jí policejní orgán odmítl garantovat doručení psíu a poskytnout dostatečnou součinnost.

[48] Také už nad rámec nezbytného odůvodnění lze poukázat na to, že ve své výpovědi před vrchním soudem, a následně i v odvolacím řízení, kárně obviněná sama

uváděla, že chtěla využít nočního metra. První vlak však jel ze stanice Vysočanská až po 5. hodině, což by podle ní již bylo pozdě. Odvolací soud nerozumí tomu, proč jiné prostředky dopravy ve 4:30 hod. považovala kárně obviněná za z různých důvodů nebezpečné, ale cestu nočním metrem kolem 5. hodiny za nebezpečnou nepovažovala, když ji zvažovala.

[49] Byť Nejvyšší správní soud ne ve všech ohledech souhlasí s hodnocením vrchního soudu, že velká část obhajoby kárně obviněné je účelová, v této části ji skutečně nelze označit za relevantní. Stran způsobu dopravy na pracoviště se opravdu jeví, jako by kárně obviněná hledala důvody pro to, proč žádná z v úvahu připadajících forem pro ni není dost bezpečná. Pokud se kárně obviněná rozhodla pro dráhu státní zástupkyně, pak je s ní z povahy věci spojena určitá míra osobní statečnosti, která zahrnuje také povinnost snášet určité nepohodlí. To může spočívat například právě v pohybu po místech, která nemusí být zcela bezpečná. V rámci pohybu po noční Praze se však navíc ani podle odvolacího kárného senátu rozhodně nejedná o extrémní riziko nebezpečí, aby objektivně nebylo možné opustit místo bydliště bez bezprostřední hrozby újmy na zdraví. V takovém rozsahu opravdu nelze subjektivní pocity kárně obviněné považovat za skutečné objektivní překážky bránící jí v opuštění místa bydliště. Naopak, pokud chce kárně obviněná i nadále vykonávat funkci státní zástupkyně, musí s možností obdobných situací, jako byla ta v nyní řešené věci, počítat i do budoucna.

[50] Lze tedy uzavřít, že v projednávané věci bylo povinností kárně obviněné (nehodlala-li postupovat jiným způsobem vedoucím k včasnému podání návrhu na uvalení vazby) zajistit si 7. 5. 2025 po čtvrté hodině ranní dopravu na OSZ pro Prahu 5. Na tuto povinnost však rezignovala, aniž by jí v tom bránily objektivní překážky. I pokud by nakonec z jakéhokoli důvodu policie spis kárně obviněné nedoručila dne 7. 5. 2025 ani do 4:30 hod., nebo by nastala jiná, objektivní komplikace bránící podání včasného návrhu, nic by jí nebránilo, aby vydala pokyn k propuštění zadrženého později, ale zároveň ještě před uplynutím lhůty pro podání návrhu soudu. Takový procesní postup by bylo možné akceptovat, na rozdíl od postupu kárně obviněné, která předem bez dalších úvah konstatovala, že podání návrhu v otevřené lhůtě není možné stihnout.

[51] Kárně obviněná v řízení také opakovaně zdůrazňovala, že byla ve dnech 5. a 6. 5. 2025 nadstandardně pracovní vytížená a neměla k dispozici trestní spis, ani usnesení o zahájení trestního stíhání. I pokud by tyto námitky odvolací senát přijal a dospěl k závěru, že nemusela být schopná začít na návrhu pracovat dříve než ve večerních či nočních hodinách z 6. na 7. 5. 2025, na jejím zavinění by to nic neměnilo. Pro posouzení věci je totiž stěžejní, že není sporné, že by návrh stihla podat, pokud by jí bylo zajištěno doručení spisu a následně buď odvoz policejní hlídkou do zaměstnání, nebo její vlastní doprava nejpozději ve 4:30 hod. S ohledem na uvedené není třeba zabývat se v odvolacím řízení podrobněji odvoláním zpochybněnými závěry vrchního soudu, že kárně obviněná byla schopna v průběhu pracovní pohotovosti dne 6. 5. 2025 vyhotovit alespoň koncept návrhu na vzetí do vazby.

[52] Ze stejných důvodů nemůže mít vliv na výrok napadeného rozsudku ani argumentace kárně obviněné, že jí vrchní soud nesprávně vytýká, že návrh na vzetí do vazby nevyhotovila rukopisně. Rozhodující totiž stále zůstává to, že by jej kárně obviněná byla schopna včas vyhotovit standardním postupem 7. 5. 2025 v brzkých ranních hodinách po příjezdu na OSZ pro Prahu 5. Odvolací kárný senát nemá důvod nevěřit kárně obviněné, že jí tento postup v dané situaci nenapadl. Vrchní soud nicméně v odstavci 19 napadeného rozsudku přiléhavě konstatoval, že pokud by kárně obviněná byla skutečně bezradná, nic jí nebránilo obrátit se s prosbou o radu na některého z kolegů, včetně vedoucí státní zástupkyně. To by

se jevílo jako vhodné právě s ohledem na důležitost úkonu, který měla učinit. Soud si je vědom, že s tehdejší vedoucí státní zástupkyní (původní kárnou navrhovatelkou) měla napjaté vztahy a kárně obviněná se domnívá, že by jí nebyla ochotna poradit. Pokud by se však o takový postup pokusila, bylo by možné nahlížet na míru jejího zavinění odlišně. Navíc, i pokud by se kárně obviněná nechtěla radit s nadřízenou, mohla se obrátit na některého z řadových státních zástupců OSZ pro Prahu 5, kteří by jí například mohli poradit právě i možnost ručního sepsání návrhu. Pokud se však o takovou konzultaci nepokusila, lze nepodání návrhu v rukopisné formě vnímat jako zavinění minimálně ve formě nevědomé nedbalosti.

IV.B. Podání kárného návrhu nebylo čistě šikanózní

[53] Další oblast odvolacích námitek směřuje k posouzení vztahu kárně obviněné s původní kárnou navrhovatelkou. Má za to, že podání kárného návrhu bylo šikanózním výkonem práva a její věc měla být řešena maximálně výtkou. Také vytýká vrchnímu soudu, že pro účely posouzení jejího postoje k vlastnímu pochybení vychází z neobjektivního hodnocení vyhotoveného Mgr. Vrbovou.

[54] Vrchní soud nepřisvědčil argumentaci, že by byl postoj Mgr. Vrbové ke kárně obviněné zaujatý (odstavec 20 rozsudku). Konstatoval však, že z řízení vyplynulo, že vztahy mezi nimi jsou napjaté (odstavec 27 rozsudku). V rámci hodnocení důkazů v odstavci 28 rozsudku dodal, že podání kárného návrhu Mgr. Vrbovou nepovažuje za šikanózní výkon práva, jelikož i její nástupce ve funkci na jeho podání setrval.

[55] Odvolací kárný senát přisvědčuje závěru vrchního soudu, že již z dřívějších hodnocení vyhotovených 8. 1. 2016 a 9. 10. 2017 Mgr. Táňou Dočekalovou, náměstkyní obvodního státního zástupce pro Prahu 2, plyne, že kárně obviněné byl vytýkán způsob komunikace ve vztahu k policejním orgánům, kritická povaha a problém uznat vlastní pochybení či přijmout jiné stanovisko. Na tom nic nemění ani fakt, že z hlediska odbornosti a výkonnosti byla vždy hodnocena velmi dobře, jak namítá v odvolání. Nelze tedy říct, že by vrchní soud hodnocení Mgr. Vrbové neposuzoval v dostatečných souvislostech, pokud dospěl k závěru, že podstata kritiky vůči kárně obviněné se neliší od dříve vyhotovených hodnocení (byť je ze strany Mgr. Vrbové přísnější). To však samo o sobě nemusí svědčit o šikanózním chování, ale jedná se toliko o střet rozdílných lidských povah na pracovišti, které se nevyhýbá ani soustavě státního zastupitelství (obdobná situace viz například v rozhodnutí *Leona Dufková II*, část III.1.A.). Nadto určitý nedostatek náhledu kárně obviněné na její počínání vyplývá i z dílčí bagatelizace negativních následků nyní projednávané věci, jak je rozvedeno dále.

[56] Je však namístě doplnit úvahu vrchního soudu, který k šikanózní povaze kárného návrhu uvedl jen to, že o této jeho povaze nesvědčí skutečnost, že na něm setrval i aktuální kárný navrhovatel. Kárná judikatura ve vztahu k problematice vztahů na pracovišti dospívá k závěru, že okolnosti, které vedly kárného navrhovatele k podání kárného návrhu, jsou pro posouzení věci zásadně nerozhodné. Výjimkou by byl jen čistě šikanózní výkon takového práva. To, zda jsou vytýkaná jednání dostatečně závažná pro naplnění skutkové podstaty kárného provinění, je předmětem posouzení kárného soudu (rozhodnutí NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 12 Ksz 8/2018-146, *Radek Kytnar*, odstavce 69 a 70). Vrchní soud ve svém rozsudku k závěru o naplnění intenzity kárného provinění v souladu s judikaturou dospěl a jak bude rozvedeno dále, odvolací soud mu přisvědčuje. S ohledem na uvedené měla naopak

Mgr. Vrbová povinnost návrh na zahájení kárného řízení podat (rozhodnutí NSS ze dne 24. 8. 2022, čj. 12 Ksz 1/2022-220, *Lucia Horáková*, odstavec 153).

[57] O šikanózním postupu ze strany původní kárné navrhovatelky nesporně ani to, že kárný návrh podala poslední den ve funkci státní zástupkyně. Co se týče časového hlediska, jsou kární navrhovatelé vázáni toliko zákonnými lhůtami [§ 9 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále „zákon o kárném řízení“)]. Relevantní není ani to, že svůj postup s kárně obviněnou předem neprojednala. Byť jde o postup obecně vhodný a někteří vedoucí státní zástupci takto v praxi postupují, nejedná se o jejich zákonnou povinnost. Práva kárně obviněné byla zcela ochráněna tím, že byla s kárným návrhem seznámena na počátku řízení před vrchním soudem.

[58] Stran této námitky pak kárně obviněná vrchnímu soudu vytýká, že v napadeném rozsudku vůbec nehodnotí k důkazu provedenou komunikaci mezi ní a Mgr. Vrbovou ohledně žádosti kárně obviněné o to, aby s ohledem na svou rodinnou situaci nemusela držet pracovní pohotovost. K tomu se však vrchní soud vyjádřil v odstavci 20 napadeného rozsudku, kde odůvodnil, že z jejich e-mailové komunikace nevyplývá nepřátelský postoj původní kárné navrhovatelky, ale pouze to, že ve vztahu ke kárně obviněné trvá na plnění povinností státní zástupkyně. Je pravdou, že se vrchní soud blíže nevyjádřil ke způsobu, kterým Mgr. Vrbová prošetřila stížnost na chování kárně obviněné. Z celkového kontextu napadeného rozsudku je však zřejmé, že ani toto vrchní soud nepřesvědčilo o tom, že by bylo podání kárného návrhu šikanózní. Odvolací kárný soud považuje za nadbytečné se podrobně zabývat tím, do jaké míry byl styl komunikace tehdejší vedoucí zástupkyně vhodný, byť jej rozhodně za ideální nepovažuje. Jak bylo uvedeno shora, roli by mohlo hrát jen to, pokud by podání návrhu bylo na první pohled zjevně šikanózní, a jeho jediným smyslem by byla snaha ublížit kárně obviněné. Tak tomu však není.

[59] V intencích rozhodnutí *Radek Kytnar* lze proto uzavřít, že pohnutky kárného navrhovatele pro podání kárného návrhu jsou v zásadě nerozhodné, jelikož podstatnou otázkou je, zda se kárně obviněný dopustil kárného provinění, což následně zjišťuje kárný soud. S ohledem na to, že v projednávané věci jednání kárně obviněné dosáhlo intenzity kárného provinění (viz dále), nemohla být relevantní část argumentace kárně obviněné, týkající se motivů původní kárné navrhovatelky pro podání kárného návrhu, a odvolací kárný soud se jí proto dále podrobněji nezabýval.

IV.C. K naplnění intenzity kárného provinění a uloženému kárnému opatření

[60] V neposlední řadě kárně obviněná namítá, že svým jednáním neporušila žádnou z povinností stanovených zákonem o státním zastupitelství, a proto nemohlo dosáhnout intenzity kárného provinění.

[61] Vrchní soud v této souvislosti poukázal na to, že kárně obviněná dala pokyn k propuštění zadrženého na svobodu, byť u něj byly evidentní důvody předstížené vazby. Jich si byla dobře vědoma, a musela proto reálně počítat s tím, že coby recidivista může na svobodě nadále páchat majetkovou trestnou činnost. To se také v řádu dnů stalo, čímž kárně obviněná nepřímo umožnila spáchání dalšího trestného činu se vznikem škody přes 150 000 Kč a porušení domovní svobody poškozeného. To je ovšem v přímém rozporu s posláním státního zástupce. I tuto okolnost považoval vrchní soud za stěžejní pro určení, zda jednání kárně obviněné dosáhlo intenzity kárného provinění.

[62] Vrchní soud příhodně odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 12 Ksz 7/2016-134, *Leona Dufková I.* V této věci kárný senát shledal kárné provinění v tom, že státní zástupkyně nesetřvala na pracovišti v rámci nařízené pracovní pohotovosti a nezpracovala podnět a návrh na vydání příkazu k domovní prohlídce. Byť tak v citované věci učinila navíc v rozporu s pokynem vedoucí státní zástupkyně, v základu se jedná o obdobnou situaci. V nyní projednávané věci se naopak kárně obviněná na pracoviště nedostavila, aniž by jí v tom bránily objektivní okolnosti, a v důsledku toho nezpracovala a nepodala návrh na vzetí do vazby. Závěry citovaného rozhodnutí jsou proto aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

[63] Obdobně vrchní soud příhodně odkázal i na rozhodnutí NSS ze dne 16. 9. 2010, č. j. 12 Ksz 6/2009-129, *Stanislava Procházková*, ve kterém kárný senát shledal kárné provinění v nečinnosti státní zástupkyně, která v době nařízené pracovní pohotovosti neposkytla policejnímu orgánu součinnost při stíhání nebezpečných pachatelů na útěku. Mimo jiné konstatoval, že v době výkonu pracovní pohotovosti v místě svého bydliště nemá státní zástupce k dispozici veškeré potřebné podmínky pro výkon své funkce, avšak i přes to nelze rezignovat na zajištění jeho zákonných povinností. Vrchní soud správně poukázal na to, že takové jednání je srovnatelné s projednávanou věcí, neboť jeho důsledek je obdobný – umožnění pohybu nebezpečných osob na svobodě. Zároveň lze z citovaného rozhodnutí dovodit, že při výkonu pracovní pohotovosti v místě bydliště nemusí být státnímu zástupci poskytnut takový pracovní standard, jako na pracovišti.

[64] Pro vrchní soud byl při posouzení kárné odpovědnosti kárně obviněné podstatný také důsledek jejího jednání. V odvolání k tomu kárně obviněná namítá, že oprávněně upřednostnila osobní svobodu zadrženého před ochranou společnosti před hrozbou páčání další trestné činnosti, která vyústila ve vznik větší škody podle § 138 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.

[65] Vrchní soud právě s ohledem na důsledky jednání kárně obviněné zdůraznil jeho společenskou škodlivost, která vyústila v kárnou odpovědnost, neboť takový prohřešek je zpravidla neřešitelný v rámci mechanismu dohledu v soustavě státního zastupitelství. Uzavřel, že jednání kárně obviněné dosahuje intenzity kárného provinění a nejedná se o drobný poklesek, který by byl řešitelný výtkou podle § 31 zákona o státním zastupitelství, k čemuž odkázal právě na výše citované rozhodnutí *Leona Dufková I.*

[66] Nejvyšší správní soud se závěry vrchního soudu souhlasí a doplňuje je. Vrchní soud správně vyšel z toho, že při posuzování intenzity pochybení hraje roli také to, že kvůli jednání (či spíše nejednání) kárně obviněné došlo k důsledku, který už následně nebylo možné zvrátit (srov. v obecné rovině rozhodnutí NSS ze dne 8. 3. 2016, č. j. 12 Ksz 8/2015-134), a který měla kárně obviněná s ohledem na charakter zadrženého předvídat spíše jako pravděpodobný než pouze potenciální.

[67] V minulosti také kárný senát NSS označil za závažný důsledek pro veřejný zájem na naplnění účelu trestního řízení to, že byl obviněný propuštěn z vazby, ačkoliv u něj byly dány zákonné vazební důvody (rozhodnutí ze dne 10. 6. 2019, č. j. 11 Kss 1/2019-87, *Iva Fialová*, odstavec 52), což lze i v projednávané věci přiměřeně aplikovat. V rozhodnutí ze dne 25. 4. 2017, č. j. 12 Ksz 1/2017-35, *Zuzana Leitmannová*, považoval kárný senát NSS za kárné provinění státní zástupkyně podání návrhu na vzetí do vazby při zjevně chybějících zákonných důvodech, což lze na situaci kárně obviněné aplikovat *a contrario*, tj. nepodání návrhu na vzetí do vazby v případě zjevné existence zákonného vazebního důvodu.

[68] Smyslem předstižné vazby je to, aby se obviněnému zabránilo co nejdříve v dalším páchání trestné činnosti. Jde tak o významný nástroj ochrany společnosti před trestnou činností. Nezákonnou rezignaci na jeho využití tak lze považovat za typově relativně závažné pochybení státního zástupce, a proto zpravidla dosahující intenzity kárného provinění. Soud souhlasí s kárně obviněnou, že právo zadrženého na osobní svobodu je jedním z ústavně chráněných základních práv a kárná judikatura je ve vztahu k nezákonnému omezování osobní svobody velmi přísná. Kárně obviněná však fakticky nečelila dilematu, že pokud zadrženého nepustí, tak velmi pravděpodobně nezákonně omezí jeho osobní svobodu. Důvodem nepodání návrhu primárně bylo, že se rozhodla, že pokud jí nebude zajištěn převoz na pracoviště policejním vozem, tak na jakýkoliv jiný, zjevně dostupný, způsob dopravy rezignuje.

[69] V rozhodování kárně obviněné mohla jistě hrát roli frustrace z nedobrych vztahů s vedoucí státní zástupkyní a lidsky pochopitelný stres ze snahy skloubit požadavky náročné pracovní pohotovosti s péčí o nezletilé dítě. Na druhou stranu musí být jako právní profesionál schopná rozhodovat i v náročných situacích. Zároveň nemusela činit své rozhodnutí okamžitě, ale měla alespoň přiměřený čas jej promyslet. Nelze ani odhlédnout od toho, že je minimálně zarážející, že se nad možností vzniku takové situace vůbec nezamýšlela předem. To, že nemusí fungovat vždy zcela bezchybně dálkový přístup na pracovní počítač, není rozhodně situace neobvyklá. Kárně obviněná při svém výsledku před vrchním soudem uvedla, že doma ani neměla funkční tiskárnu, na které by mohla cokoliv vytisknout jak z pracovního, tak soukromého počítače. I kdyby tedy vzdálené připojení fungovalo, měla by jen více času na přípravu, ale návrh by stejně byla schopná vytisknout a podepsat až na státním zastupitelství. Ani odvolací kárný soud se proto neztotožňuje s kárně obviněnou, že by v projednávané věci byly dány tak významné okolnosti, které by míru jejího zavinění snižovaly natolik, aby její pochybení bylo možné hodnotit jako pouhý drobný poklesek, který by bylo možné řešit udělením výtky podle § 31 odst. 1 zákona o státním zastupitelství.

[70] Jak bylo v odvolacím řízení ujasněno, jediným důvodem, proč kárně obviněná nepodala návrh na vzetí zadrženého do vazby a dala pokyn k jeho propuštění, byla její neochota dopravit se na pracoviště jinak, než vozidlem policejní hlídky (viz část IV.A. výše). To však odvolací kárný soud nepovažuje za objektivní okolnost, která by snižovala závažnost jejího kárného provinění, či by ji dokonce v tomto ohledu liberovala.

[71] Nejvyšší správní soud zde považuje za vhodné korigovat místy poněkud příkrý až nevhodně ironizující tón, kterým vrchní soud přistoupil k hodnocení jednání i osoby kárně obviněné. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by kárně obviněná návrh na vzetí do vazby nepodala zcela svévolně či z důvodu pohodlnosti. Odvolací soud nemá důvod nevěřit kárně obviněné, že hlavním důvodem byla její obava z noční cesty na státní zastupitelství. Jak však bylo rozebráno shora, ta ji nemůže vyvinít. Zároveň se jednalo o nesprávné vyhodnocení aktuální situace a o nedostatečnou přípravu na výkon pracovní pohotovosti. To však nemění nic na skutečnosti, že jí vytýkané jednání dosáhlo intenzity kárného provinění.

[72] Závěrem svého odvolání kárně obviněná namítá, že ve výroku napadeného rozsudku došlo k vypuštění data, kdy byla vyrozuměna o zadržení podezřelých. Nesprávně z něj tak vyplývá, že k tomu došlo 6. 5. 2025, byť to bylo 5. 5. 2025. Odvolací senát však dospěl k závěru, že tato skutečnost není důvodem pro zrušení výroku soudu prvního stupně o vině. Vrchní soud část dotčeného souvětí formuloval následovně: [...] *dne 6. května 2025, v době,*

kdy vykonávala pracovní pohotovost nařízenou opatřením obvodní státní zástupkyně pro Prahu 5, poté co byla kolem 17:30 hodin vyrozuměna policejním orgánem [...]“ Kárně obviněné lze přisvědčit, že ve výroku prvostupňového rozsudku chybí informace o tom, že byla o zadržení vyrozuměna již 5. 5. 2025. Nejedná se ale o zásadní informaci, která by měla vliv na vymezení postihovaného skutku, posouzení kárného provinění, byla mezi stranami jakkoliv sporná, případně činila výrok napadeného rozsudku nesrozumitelným. Odvolací kárný senát proto neshledal důvod k zásahu podle § 258 či 259 tr. řádu ve spojení s § 25 odst. 1 zákona o kárném řízení.

[73] Pokud jde o výrok o kárném opatření, pak ačkoliv jej kárně obviněná formálně napadla odvoláním, nic konkrétního proti němu nenamítá. Odvolací soud jej zároveň k odvolání kárně obviněné může změnit jen v její prospěch (§ 259 odst. 4 tr. řádu ve spojení s § 25 odst. 1 zákona o kárném řízení). S ohledem na to, že kárně obviněné bylo uloženo nejmírnější kárné opatření v podobě důtky, v úvahu by tak přicházela jen možnost upustit od kárného opatření podle § 30 odst. 4 zákona o státním zastupitelství. To lze tehdy, pokud je projednání kárného provinění vzhledem k jeho povaze a závažnosti a osobě státního zástupce postačující k dosažení účelu kárného řízení. Kárná judikatura dovodila, že k upuštění od kárného opatření je zpravidla nutná minimálně dostatečná sebereflexe kárně obviněného, která se v obecné rovině může projevit i formou snahy o nápravu škodlivých následků kárného provinění (rozhodnutí NSS ze dne 9. 2. 2015, čj. 12 Ksz 11/2014-101, *Karel Prokop*). Odpovídající náhled na prokázané profesní pochybení a jeho důsledky je však v případě kárně obviněné zcela minimální a od uložení kárného opatření proto již jen z tohoto důvodu upustit nelze.

[74] Odvolací kárný senát proto odvolání kárně obviněné zamítl jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu ve spojení s § 25 odst. 1 zákona o kárném řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. února 2026

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda odvolacího kárného
senátu